# GANZ NOVI PROGRAM

| DATUM<br>DATE | SAT<br>TIME | AUTOR I NAZIV PROGRAM<br>AUTHOR & PROGRAMME TITLE | MJESTO<br>VENUE |
|---|---|---|---|
| 20.9.<br>subota<br>saturday | 15:00–22:30 | MALA KLINE (SI): HOW TO GIVE FEEDBACK?<br>*radionica / workshop* | Polukružna &TD |
| | 20:00 | ROBERTA MILEVOJ I TOMISLAV FELLER (HR): & | Velika &TD |
| | 22:00 | ANAKIN SKAJVALKER JR. (HR) *koncert / concert* | atrij &TD |

# COPY, PASTE, INSERT, DELETE... REPEAT

Početak maestralno najavljenog otvaranja Word dokumenta u predstavi *The Perfect Alibi* španjolske svestrane umjetnice Marije Jerez, uz zvučnu pozadinu najavne špice 20th Century Foxa, publiku poziva da sudjeluje u gledanju novog filmskog hita. No, s prvim ispisanim rečenicama, gledatelj se ne može se oteti dojmu da voajerski sudjeluje u činu nečijeg pisanja. Te ispisane rečenice svjedoče o nečijem boravku u hotelu te o rasporedu namještaja u prostoru, što djeluje kao da netko ispisuje didaskaliju dramskog čina. Zatim slijede rečenice koje opisuju situaciju koja se u realnom vremenu događa negdje izvan pozornice - iz daljine čuje se glazbena pozadina pjesme *More than this grupe* Roxy Music, a na radnoj površini pojavljuje se mali ružičasti podsjetnik kojim se ispisuju riječi istoimene pjesme. Ovim ironijskim obratom čina pisanja, projiciranim na bijelom platnu, počinje se otvarati mali univerzum papirića i podsjetnika kojim se razlijeva autoričin tok misli. Poput kakvog romana struje svijesti, počinju se gomilati misli i skakati s podsjetnika na podsjetnik, tvoreći na radnoj površini golemi raskomadani *puzzle* koji se nastavlja multiplicirati.

Iako u početku pratimo strukturu 'glavnog papira' koji pokušava zabilježiti koherentan tok misli i 'sporednih papirića' koji komentiraju komentare komentara na pisanje, ubrzo se počinje gubiti dojam koherentnosti, a granice između fikcije i zbilje nestaju. Radna površina postaje poprište razbacanih dojmova, refleksija i citata kojima je cilj vratiti se glavnoj priči, no zbog navale digresija nikako ne uspijevaju. Osim fragmentarnosti uslijed miješanja papira i bilježaka, autorica/spisateljica džojsovski se počinje poigravati rasporedom slova u rečenici stvaranjem sasvim novih značenj. Tako sintagmu 'The Perfect Alibi' pretvara u 'Perfectabile hit'. Isto tako, rečenice pretvara u male ikone i kocke, mijenjajući boje i koristeći sva čudesa koje Word program nudi.

U baroknoj maniri (u jednom se trenutku u pozadini čuje barokna glazba, a i u bilješkama se spominje barok), autorica se neprestano igra gomilanjem citata, žanrovskim preplitanjima i poigravanjem između zbilje i fikcije. Istovremeno, gledatelji su uključeni u pisanje fiktivnog djela, ali i u komentare na situacije koje se događaju tijekom izvedbe, pa u jednom trenutku na ekranu piše: 'I open the window. I force myself to observe reality.' Najveći saveznik u poigravanju fikcijom i zbiljom jest vrlo istančano poigravanje zvukom. Gledatelj nikada nije siguran dopiru li zvukovi iz stvarnog prostora/vremena ili su dio predstave. Ovim intradijegetskim i ekstradijegetskim poigravanjem zvukom, citatima iz filma 'Taksist', glazbom iz špageti-vesterna i općenito pratnjom glazbe, autorica još jednom otkriva svoju sklonost filmu i zaljubljenost u filmsku poetiku koja je glavna sastavnica njena opusa. *The Perfect Alibi* Marije Jerez nalazi se negdje između filmske projekcije i žive izvedbe čina pisanja: autorica stvara simulakrum u kojem izmještanjem konteksta i poigravanjem značenjima u 75 minuta trajanja predstave gledatelja drži u napetosti karakterističnoj trileru.

Uslijed spomenute fragmentarnosti i nedostatka izvođača na sceni (osim na samome kraju kada se pojavljuje autorica), stalnom tekstualnom akcijom pridodaje se dojmu dramske napetosti. Ovakvoj dramskoj situaciji koja se događa među rečenicama pridonosi i stalna pojava ironičnih citata koji su potpisani s 'The Line', a koji se pojavljuje kao pripovjedač ili komentator nastale situacije među rečenicama. U neprestanom premještanju konteksta te rečenica raštrkanih po papirićima, nastaje smisleni dijalog koji vodi do pravih dramskih zapleta, iako rečenice ne pripadaju ni jednom određenom liku. Autoričin unutarnji monolog postaje dijalog s drugim i obrnuto. Stalno poigravanje fikcijom i zbiljom dovodi do vrhunca komičnosti u trenutku kad rečenica postaje nepostojeći lik koji počinje voditi svoj samostalni 'život'.

*The Perfect Alibi* Marije Jerez domišljatošću strukture te prijelazima iz egzistencijalnih refleksija o pisanju u apsurdne i ironične komentare na njih uz dvije glavne zvijezde, Nietzsch... (pardon) 'The Line' i autorice, filmsko-kazališna je pustolovina u nepredvidivoj almodovarskoj maniri... Filmskih usporedbi kod Marije Jerez nije nikada previše, ali kao što i 'The Line' u jednom trenutku podsjeća: 'It calmes the nerves to know that original is always the other'.

**Valentina Lončarić**

# ORGANIZATORI, SPONZORI, PARTNERI

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

This event is made possible by INTPA – International Net for Danceand Performance Austria of Tanzquartier Wien with funds by BKA und BMeiA.

Supported by the Nationales Performance Netz (NPN) Coproduction Fund for Dance, which is funded by the Federal Government Commissioner for Culture and the Media on the basis of a decision by the German Bundestag.



# BIL-TEN

**Ganz novi festival | Dan četvrti | 20. 9. 2014.**
**Međunarodni festival razvojnog kazališta**
**Studentski centar u Zagrebu**
**Ulaz besplatan**

# GANZ NOVI 4. DAN!

Jedino u okviru mogućih budućnosti koje Kultura promjene pokušava ocrtati u sklopu *Ganz novog festivala* možemo u istom danu sudjelovati na radionici performerice Male Kline *How to give feedback?* (od 15 do 22.30h u Polukružnoj &TD), vidjeti stalni postav *Gangplank Showcasea* hrvatskih umjetnika Vedrane Klepice, Drage Cara i Marina Frankole (od 19.30 do 22.30h u foajeu Teatra &TD), plesnu predstavu hrvatskih plesača Roberte Milevoj i Tomislava Fellera "&" (20h, Velika &TD) te mlade *jazzere* okupljene u *ganz novi* sastav *Anakin Skajvalker Jr.*, koji će nas u opuštenoj atmosferi Atrija &TD-a u 22h polako odvesti u neku drugu galaksiju...

Ganz nova kritičarka Andrea Kovač jučer je pratila plesnu predstavu Matee Bilosnić *This is You?*, a njezine kolegice Ivana Kalc i Valentina Lončarić napisale su kritiku veoma zanimljive predstave *The Perfect Alibi* španjolske umjetnice Marije Jerez. Pročitajmo njihove dojmove!

U Biltenu možete potražiti sve informacije o današnjim izvedbama, kao i najavu sutrašnjeg programa. Ne zaboravite, ulaz na sve je besplatan, a info o ulaznicama potražite na stranicama ganznovi.sczg.hr i facebook.com/ganznovifestival. Hvala vam što ste s nama u još jednom ganz novom festivalskom danu!

Pozdrav od uredništva biltena, Marije Andrijašević i Marte Kolege, te festivalskog tima

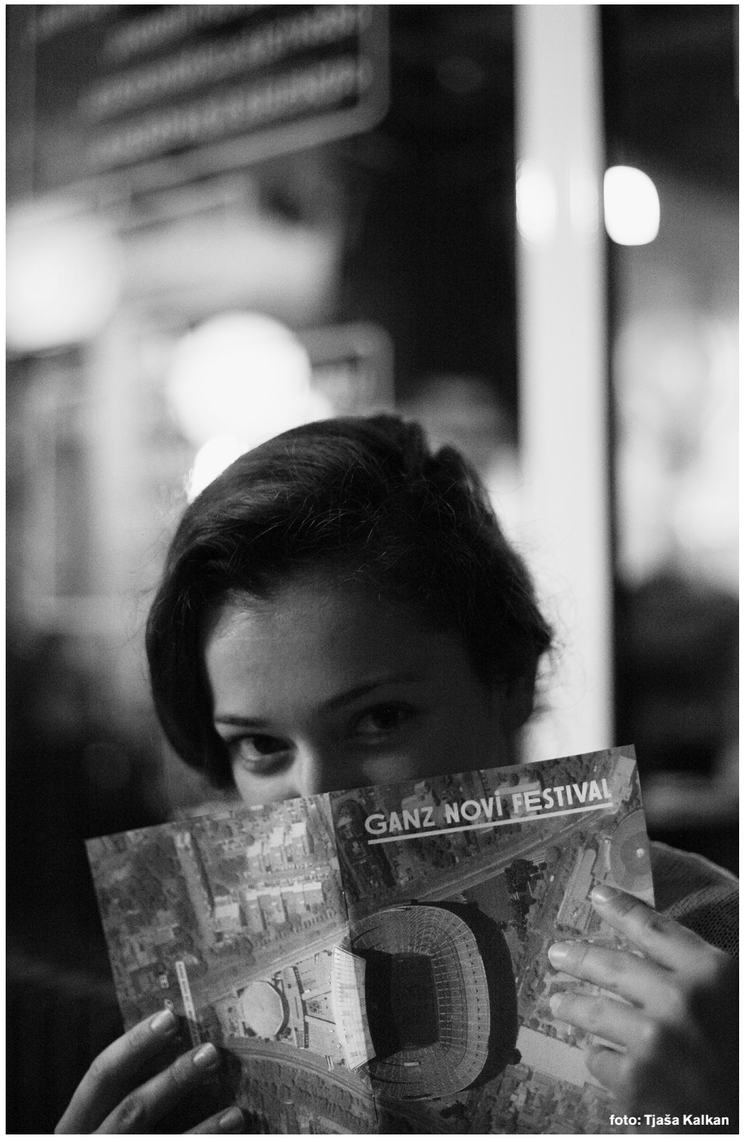

foto: Tjaša Kalkan

foto: Tjaša Kalkan

# MALA KLINE (SI) HOW TO GIVE FEED-BACK?

**20. 9. | 15:00 – 22:30 | Polukružna &TD**
**apap — izvedbena europa**

*Feedback bi trebao biti potreba, nešto za čime žudiš. — B. van Lindt, DasArts*

Promišljanje i feedback osnovni su elementi stvaralačkog procesa za sve umjetnike aktivne u polju izvođačkih umjetnosti. Od ključne su važnosti za potporu umjetnicima u različitim fazama radnog procesa te za aktiviranje potencijala umjetničkog djela i samog autora. Tokom intenzivne poludnevne interdisciplinarne radionice work-share formata, Mala Kline će vas upoznati s metodom davanja feedback-a koja uključuje korištenje različitih formata i perspektiva pružajući autorima i izvođačima opširne, bogate i konkretne izvore za stvaralački rad. Sudionici radionice razmišljat će o odgledanim predstavama u njihovom sadašnjem obliku te zajednički pokušati ocrtati njihov umjetnički potencijal. Također će se raspravljati o načinima njihovog poboljšanja. Cilj je koristiti feedback i njegove tehnike u svrhu obogaćivanja kreativnog procesa i jačanja pozicije autora koji na ovaj način mogu dobiti uvid u ono što njihov rad zaista jest, kako utječe na publiku i što bi mogao postati.
Radionica uključuje prezentaciju različitih formata davanja feedbacka, projekciju filma o feedback-u nastalog u suradnji DasArts-a i Master Film i Sub-Pacific Films/Jack Faber-a, gledanje predstava M. Bilosnić This is you? (19.9. u 21:00h u MM centru) i R. Milevoj /T. Fellera & (20.9. u 20:00h u Velikoj &TD) te davanje feedbacka umjetnicima Ganz novog festivala.

# ANAKIN SKAJVALKER JR. (HR)

**20. 9. | 22:00 | atrij Teatra &TD**
**apap — izvedbena europa**

# ROBERTA MILEVOJ I TOMISLAV FELLER (HR) '&'

**20. 9. | 20:00 | 75 min | Velika &TD | plesna predstava | apap — izvedbena europa**

Predstava je započela još davno prije nego što smo Roberta i ja ušli u dvoranu. Razmjenjivali smo mejlove u kojima je svatko od nas pisao o vlastitom viđenju našeg budućeg dueta. To je bio prvi pokušaj pronalaženja nečeg zajedničkog. Tomi i ja zamislimo jedno, isprobamo drugo, a dogodi nam se treće. Sjećam se kad smo započeli raditi & da nam je u startu već sve bilo jasno, otkud počinjemo, kako i kamo želimo stići. Jedino nismo računali s tim da je svaki dan ispunjen novim pokretima, mislima i zadacima. Uhvatili smo se nečeg što nam je u toj novoj situaciji bilo zanimljivo i tako je krenulo naše putovanje tj. zapetljavanje u & u kojemu su Roberta i Tomislav odlučili postaviti to putovanje na scenu i upitati se što čine jedno za drugoga, što plešući postaju jedno drugome — jednom kada su postavljeni u prostor zajedništva. Njihova dva tijela u prostoru tako istovremeno grade i razlažu svijet bliskosti, ispitujući moraju li dva tijela biti doslovno usklađena da bi zapravo bila u skladu. Oni ispisuju svoj vlastiti odgovor na pitanje: Što je ono što nas povezuje?

Roberta Milevoj prvo plesno iskustvo stječe u sedmoj godini u Studiju za stvaralačke aktivnosti ZARO u Puli. Od 1998.g. radi kao izvođačica i plesačica u predstavama mnogih renomiranih plesnih ansambala i nezavisnih skupina: Montažstroj, Liberdance, Zagrebački plesni ansambl, Studio za suvremeni ples, Tala, Sodaberg, Marmot, dance_lab collective. Surađuje sa brojnim koreografima i redateljima: Matija Ferlin, Borut Šeparović, Irma Omerzo, Aleksandra Janeva, Keren Levi, Matija Debeljuh, Tomislav Feller. Volim kad se nešto dogodi iako nisam uprla prstom u to i prejako zaželjela. Sve što mora doći, doći će.
*Činjenica je da sam oduvijek bila fokusirana isključivo na ples i da sam se kroz taj medij najviše povezivala sa sobom i drugima. Možda ova rečenica zvuči patetično, ali: ja jednostavno plešem i uživam dok plešem!*
**Za vas je skinula s police**
The Architecture of Happiness, Alain de Botton

Tomislav Feller je diplomirao ples i koreografiju u Amsterdamu na odjelu School For New Dance Development (2010).
*Svaki proces započinjem iz znatiželje i fantazije o mogućoj transformaciji fizičkog iskustva. Prije svake konkretne akcije postoji ideja koja me proganja poput neke opsesije, a najveću ulogu u određenosti projekta odigrava greška tj. neuspjeh realizacije zamišljene ideje. Zanima me efekt euforije, drame i parodije, ali i vizualno iskustvo koje donosi performans. Volim surađivati tj. stvarati u zajedništvu s nekim tko mi je izazovan i inspirativan. S Robertom Milevoj istražujem ples i kazalište, a s Manuelom Scheiwillerom stvaram performanse i uređujem internetski magazin* Contemporary Cruising. *U skoroj budućnosti planiram solo projekt. Dalje od toga ne znam.*
*Matija Ferlin je na početku svoje predstave 'Sad sam Lucky' rekao: 'Očekuje me dosta posla. Nije li to veselo?' Dosta često se toga sjetim.*
**Za vas je skinuo s police**
*Trenutno čitam – 'Psychomagic' – od kultnog filmskog redatelja Alejandra Jadorovskog. Film koji me oborio s nogu je – 'Zabriskie Point' – Michelangela Antonionia.*

ANAKIN SKAJVALKER JR. su Janko Novoselić (bubnjevi), Grgur Savić (trske & flaute), Toni Starešinić (klavir & sintisajzer) i Zvonimir Šestak (električni bas) uz goste DJ Carlito (scratch) i Brass Gangsters.
*'Huma' je riječ! Riječ postaje rečenica, a rečenica ima svoje značenje. 'Huma' je unverzalni jezik, ona je glazba i istina. Ljudi trebaju 'humu' kako se ne bi izgubili na planetu Zemlji. Zemlja je u opasnosti. Ljudi su u opasnosti. Izgubljeni su poput auta bez vozača. Ljudi trebaju 'humu' da bi ostali ljudima i da bi ostali usklađeni sa našom univerzalnom majkom.*
Na vrhu Aldeberanske planine, najcrvenija zvijezda na južnom oku je zvijezda Aldeberan u zviježđu Taurusa. Od samog Kungpa Legpe (tibetanskog božanskog luđaka) mladi Anakin Skajvalker Jr. a.k.a. Dart Vejderova tetka, dobiva poruku iz Tibeta (planet Zemlja) da okupi svoje najjače svemirske lutalice i posjeti Zemlju s misijom da ju spasi od samouništenja prouzrokovanog ljudskom glupošću koja planet Zemlju uništava do samog nestanka.
'*HUMA Universal Electro Syndicate'* su ratnici iz svemira. Naoružani mudrom istinom i znanjem svemira, pomoću svemirskih frekvencija vratiti će planet Zemlju i zemljane u prvobitni i čisti oblik savršenstva.
UT – 396 Hz – Oslobađanje Krivnje i Straha RE – 417 Hz – Razrješavanje Situacija i Stvaranje Promjene MI – 528 Hz – Transformacija i Čuda (Popravak DNK) FA – 639 Hz – Povezivanje/ Odnosi SOL – 741 Hz – Buđenje Intuicije LA – 852 Hz – Povratak Duhovnom Redu
Nakon obavljene dužnosti *Anakin* i njegova svemirska trupa vraćaju se natrag u zviježđe Taurusa, a Zemlja je čista i prosvijetljena sljedećih 1 000 000 000 godina.



# IZMEĐU TU I TAMO

Maria Jerez počastila nas je još jednim svojim projektom na Ganz novom festivalu i pokazala da uspjeh koji postiže svojim radom nije nimalo slučajan. Iza same izvedbe krije se (i objelodanjuje svakom sekundom izvedbe) minuciozno propitkivanje statusa gledatelja naspram autora i objekta izvedbe. Pomno promišljena dramaturgija i organizacija događanja na sceni samo je preslika mentalnog napora koji je uložen u gotovo trogodišnji proces stvaranja posljednje verzije izvedbe (2009–2012).
Na samom ulasku u dvoranu gledatelj je suočen s projekcijom radne površine računala. Otvara se prozor, ispisuje se tekst. Ono što ovu izvedbu čini posebnom jest činjenica da izvođača fizički na sceni nema, osim u našem unutrašnjem, mentalnom pejzažu koji se razvija polako, riječ po riječ. Poput dirigenta, Jerez elegantno piše partituru pomoću raznih alata tekst-editora, igrajući se granicama fikcije i stvarnosti. Služeći se tako svakodnevnim alatom, ona ga pretvara u moćno oružje naše vizualizacije: mi se gotovo odmah identificiramo s pričom i usvajamo taj, za kazalište, novi komunikacijski kod. U nama se stvaraju slike i misli, priče i događaji, koji ostaju zarobljeni negdje između nas i autorice; scena u kazališnom smislu izvedbenog lokaliteta nestaje, isparava. Unatoč činjenici da je fizički odsutna, autorica nas obavija svojom sveprisutnošću, vješto manipulirajući našom maštom i percepcijom. Ona je tamo, a mi smo tu, između nas je sve, a u svemu je ništa. Kako se i sama referira na popularnu pjesmu britanske grupe Roxy Music: „More than this there is nothing". Zaokupljena fenomenom nestajanja, skrivanja, nepokazivanja, maskiranja, Maria Jerez se kostantno se bavi pretakanjem sebe u druge identitete, ali i umnažanjem prostorâ koji postoje istovremeno, čak se i nalaze na istom mjestu, ali ih promatramo s različitih pozicija. Točka gledišta odjednom postaje faktor koji stvara nove, drugačije zbilje. Prateći dijaloge različitih identiteta, gledatelji zapravo prate autoricu na jednom putovanju od hotelske sobe do Savske 25, koje se događa u nekom sasvim paralelnom i nelinearnom vremenskom toku. Vanjsko i unutarnje vrijeme spajaju se u tom cirkularnom procesu stalnog propitkivanja fikcije i zbilje.
Stvarajući razne nedokučive situacije u ozračju tajanstvenosti, autorica fokusira koncentraciju publike u jednu točku, da bi je gotovo nehotice, banalno razriješila - odjednom triler dobiva notu humora. Duhovitim obratima autorica nas po nekoliko puta vraća na sam početak priče, pritom dekonstruirajući njen linearni tok. Koristeći razne zvukovne i glazbene podloge, kojima ne samo da ilustrira i podvlači priču već pomalo čak i izlazi iz izvedbenog konteksta, autorica dodaje lakoću i pitkost izvedbi koja traje čitavih 75 minuta. U ovakvom formatu izvedbenosti, rad je svakako izazovan, ne samo za gledatelja, nego i za samu autoricu, koja je kasnije u razgovoru s publikom i sama naglasila da uvijek kreće u kreaciju iz pozicije gledatelja. Vjerojatno zahvaljujući tom pristupu dobivamo osjećaj važnosti, osjećaj da aktivno sudjelujemo u priči, osjećaj da smo organski povezani s autoricom (makar samo mentalno).
Ipak, manipulirajući našim iščekivanjima tijekom ove "bestjelesne" izvedbe, na kraju nam se na sceni, u karaoke *finišu*, ukazuje autorica (makar nismo sigurni u kojem od identiteta), da bi zatim doslovce neopazice nestala, iščezla u dimu.
S njom ipak neće nestati i njena priča - toliko smo se strmoglavili u vertigo te izvedbe da će nas ona (ili barem njen eho) pratiti još neko vrijeme, dok se budemo bavili uobičajenim svakodnevnim stvarima iz kojih ponekad sasvim nenamjerno nastaju najbolje maštarije. Preslagujući neke svoje maštarije, a istovremeno i stvarnosnost naše percepcije, Maria Jerez otvorila nam je još jednom prozor u mogućnosti upotrebe multimedijalnih alata u izvedbenim umjetnostima, a da je pritom potpuno nepretenciozno duhovita te toliko jednostavna i jasna u svojoj logici da je s lakoćom slijedimo na njenom putovanju. Onima koji nisu putovali s Jerez, svakako preporučujem da uplate aranžman nekih od njenih budućih putovanja, između tu i tamo.

**Ivana Kalc**

# THIS IS YOU?: STUDIJA POKRETA

25-minutni solo Mateje Bilosnić uvodi nas u svijet pokreta izvedbenim eksperimentom u kojemu se topika umjetničke komunikacije svodi na njen suštinski sadržaj – emocionalni doživljaj. Iskoristivši jedan element specifične vrste pokreta, kretanja u prostoru – tzv. *headbanginga*, umjetnica postiže da fokus koreografije postanu izolirani element tijela, u ovom slučaju kosa. Tijelo se nadaje kao „nosač" kose, isprva pokretni stup iz kojeg izvire dinamika pokreta trupa i vrata, a potom mjesto i izvor transformacije prostora.
Izvedba počinje minimalistički, izranjanjem iz mraka u jednostavno osvjetljenje pri čemu se bjelina pozornice narušava tek ritmičnim pokretima tijela i u kojima kretanje kose opisuje putanju narušavanja statike prostornosti. S rukama u džepovima, ukočenog trupa, plesačica pomicanjem kose izvodi studiju pokreta, ili preciznije, mogućnosti pokreta. Plesna improvizacija koja kombinira izdvajanje elementa tijela i elemenata pokreta ukazuje na to da ljudsko kretanje u prostoru nikada nije jednostavno. Upravo pomicanjem fokusa s osobe koja izvodi na samo tijelo i njegove mogućnosti umjetnička komunikacija istodobno se pojednostavljuje i usložnjava. Ovaj solo mogao je biti skica pripreme za izvedbu kao i sudjelovanje u njoj, izvođenje, kao i doživljaj. Istodobno komentirajući pokret, ali i u određenom smislu zarobivši tijelo, ritmično gibanje kose naznačuje prisutnost, kao i odsutnost. Što se nalazi iza kose, što se nalazi iza/nakon tijela? *This is you* – povratna je petlja čija strelica se pomiče od ukazivanja prema promatranom na promatrača i natrag. Lice je skriveno, a afekt pokreta u zrakopraznom je prostoru između publike i izvedbe. Postepeno povećavanje dinamike kretanja i uvođenje zvuka prenosi uznemirenost i oslobađa emocionalnu energiju u publiku. Jednostavan pokret, tapkanje ili ukočenost na novoj svjetlosnoj podlozi i uz pratnju zvuka i ritmičko usklađivanje odjednom se transformira i više nije tako jednostavan, kao što se i prostor izvedbe proširuje i uvođenjem sjena/e tijela u određenom smislu govori o umjetnikovoj manipulaciji vizualnim svijetom koji nam se predočava. Naša naviknutost na određen tip pokreta ili postura tijela rastače se u trenutku u kojemu «normalna» postura, uspravljeno i okrenuto tijelo, labavljenje ruku više nije očekivanje proizašlo iz pamćenja oka. Okretanje leđa i izvrtanje pokreta ujedno je prilika i za komiku – uznemirujuće, divlje ili samo «nelagodno» pomicanje odjednom je vlastita parodija puštanjem «Total Eclipse of the Heart». *Headbang* kao sredstvo izražavanja koje može asociirati na ambijent bučnih koncerata glazbe agresivnih tonova ovdje zapečaćuje emocionalni raspon izvedbe nečime što možemo uzeti i kao svojevrsni «autopoetski komentar». Od naizgled kontroliranog doživljaja predočenog koreografijom, emocionalni aspekt izvedbe se 'rastresuje' s tijela sugerirajući koliko su točno u očištu promatrača interpretacija i viđenje određeni izvedbenim kontekstom. Pokret koji uznemiruje ili je nelagodan, kao i pokret mehanički ukročen i utoliko u svojoj distanci intrigantan odjednom je komičan. Postepeni rast tenzije kulminira u rastakanju ukočene posture. Ne možemo se ne nasmijati na vapaje Bonnie Tyler – „turn around" dok Mateja okrenuta leđima pomiče glavu ne okrećući se, iskoristivši potencijal za onaj dio interpretacije koji nije samo emocija, odnosno „čisti" neverbalni doživljaj.
Moment smijeha intelektualni je podvig, i ono što komentira oko i neposredni doživljaj odjednom je posredovano i time potencirano na analitičku razinu koja nam govori o elementima koji stvaraju koreografiju. Svjetlo, sjene, zvuk, kosa, jedna studija pokreta čine razvoj na planu tijela, prostora, scenskih elemenata i njihovim izvrtanjem – interpretacije. Sve to sačinjava suštinu razvojnog kazališta. Ova zanimljiva skica također je, valja napomenuti, i jedna moćna izvedba sa sjajnim potencijalom za daljnji razvoj. S pravom, čini mi se, izdašno nagrađena aplauzom publike.

**Andrea Kovač**